

СЪРЦЕТО НА ВОЕВОДАТА

99 години от рождението на Николай Хайтов

Някъде между суровата твърд на битието и изменчивия хоризонт на мечтата или илюзията, минава неумолимата траектория на пътя на всеки човек. Понякога ми се струва, че за „Илиадите“ и „Одисеите“ на българския патриотизъм съм изписал не само мастилото на „Зора“. Писал съм „кървави писма“ до безхаберници, назначенци и президенти-майкопродавци; писал съм апели за сдружаване на здравите сили, призиви и манифести за обединяване; проекти, разработки и тезици за съюзи и фронтове... Клеймил съм „българолюбци“ като Сорос, Ото Кронщайнер, Адем Кенан, Александър Йорданов, Лютви Местан и посложни и нееднозначен Ахмед Доган. За мароканските скакалци на Иван Костов и за самия него, за преселилите се вече в един по-добър свят Жельо Митев Желев, Йордан Соколов, Александър Божков, Андрей Луканов и целия башибозук на разрухата, „Зора“ и „Нова

Минчо МИНЧЕВ

зора“, през тези 28 години бяха като рибя кост затъкната в безродните им и ненаситни гърла за власт и имане.

„Кохортата“

Не, не правя равностойка на живота си. И не се самооблачавам в изключителност. Много повече от мен с вещина, интелект и провидчески дар, свършиха хора като Илчо Димитров, Николай Генчев, Георги Близнаков, Христо Малеев, Венко Мечков, Венцислав Начев... Споменавам само някои от по-първите и светли глави на „Зора“, защото пак е 15 сеп-

тември. Това е 99-тия рожден ден на Николай Хайтов, непрежалимият стотник на цялата смъртна дружина от хора, които бяха и останаха морални победители, останаха българи и патриоти; които не се разкръстиха, не се отрекоха, не се огънаха, не се предадоха... И не продадоха нито сърцето си, нито перото си, нито човешката си и професионална чест. Те бяха интелигентни! – както са наричали „петата кохорта“ от всеки римски легион. Те бяха български патриоти, които не омърсиха името си нито с незаслужени почести, нито със щедри съблазни. Към венета на тяхната Омирова слава са се домогвали, домогват се и до днес, крадливите ръчици на политически клеptomани и попутчици, на плужеци и на липути в патриотичното дело. Но нали писаното не гори, те бяха и останаха в страниците на „Нова Зора“, но и в сърцето на всеки българин, който милее за Отечеството, защото имената и делата им бяха знамена,

които плющяха срещу стихийте, а авторитетът им бе ключ за всяка ключалка на българска опъчина, преодоляването на която винаги е изисквало ве-

щина, единение и концентрация на разум, воля и енергия, а не вражда, себичност, завист или себеуреждане.

На стр. 2

„МОН ПЕЛЕРИН“ - ТАЙНИЯТ ИНКУБАТОР

Престоят ми в средата на „професионалните икономисти“ (тези, които са наикичени с титли на академици, професори, на доктори и кандидати на „икономическите науки“) - както регионални, така и чуждестранни - ме доведе до някои любопитни изводи. Един от тях е съществуване и създаване на „култ към нобелистите“.

В света на „икономическата наука“ се появиха неколцина „богове“, на които може да се кланяш, но с които не трябва да спориш и които не могат да бъдат подозирани дори за явни грешки и заблуди.

Хората, които се занимават с „икономическата наука“ придобиват статут на „гений“ и дори на „бог“, след като получат титлата „Нобелов лауреат по икономика“. Само до награжда-

Валентин КАТАСОНОВ

даването им идеите на такива хора е възможно да бъдат поставени под съмнение, да бъдат оспорвани или отхвърляни. Един път получили титлата „Нобелов лауреат“, става възможно единствено смирено да бъдат слушани, но е желателно и дори неизбежно да се позоваваш на тях.

Ако през XIX век първият Ватикански съвет прие догма-

та за „непогрешимостта на папата“, то през втората половина на двадесети век се прие неформална догма за „непогрешимостта на нобеловия лауреат по икономика“. Има ли такава неписана догма за „непогрешимостта“ на лауреатите на Нобелова награда в други науки, не се наемам да твърдя. Но в областта на „икономическата наука“ тази догма властва в продължение вече на половин век.

Цялата т.н. съвременна „икономическа наука“ е основана върху измама. Организаторите и създателите на „икономическата наука“ не разкриват своите карти. Крайните клиенти на „икономическата наука“ са „собствениците на парите“ - основните акционери на частната корпорация, наречена „Федерална резервна система на САЩ“. За истинските цели на този глобален и дългосрочен проект с кодово име „Икономическа наука“ пише малка група от честни икономисти, както в чужбина, така и в нашата страна, (въпреки че гласовете на тези икономисти трудно могат да бъдат чути, тъй като те се заглушават с гигабайти лъжлива информация).

Заг кулусите на съзнателната измама

През по-голямата част от двадесети век световноизвестният

американски икономист Джон Кенет Гълбрайт (1908-2006) работи по проекта „Икономическа наука“. Този специалист много десетилетия се къпеше в лъчите на славата и честта. Преподавал е в университетите на Калифорния, Харвард и Принстън. Президент на Американската икономическа асоциация (1972 г.). Лауреат е на наградите на Франк Сейдман (1975), Веблен-Комънс (1976) и В. Леонтиев (2000). Книгите на Джон Гълбрайт са преведени на много езици, включително на руски (в Съветския съюз, обаче, някои от тях имаха печат „Само за научни библиотеки“).

Но няколко години преди края на много дългия му живот този американски професор започна да изпитва силно угризение на съвестта, чувствайки, че през по-голямата част от живота си е говорил и писал неистини.

На стр. 9

Но дори и непомръквачите им нимби на големите родолюбци и неоспорими светци на патриотичната кауза, не всякога и не винаги, успяваха да смият гъливеровците на патриотичното дело; да укротят блубкащата като дяволско гърне крамолност и себичност между тях; да примирят шафетната вражда между себоотричане и корист, между огън и вода, между марка и несъизмерност.

Технология на заразата

Докато бяха в редиците на делото нещата все пак изглеждаха по-подредени – перспективата по-ясна, гребенът на оптимизма – по-висок и изправен. И тогава през годините изпълнявах реалности, които от само себе си създаваха условия за осланяване на народните възделения и надежди. Капка по капка пред очите ни изтичаше и последната позитивна енергия на нацията, която можеше да послужи за съзидание и спасение на Отееството. Някаква странна треска на наивност и неразумност бе налегнала част от народа на България и хората подскачаха по кръстовища и площи и някои от тях искрено вярваха, че това е демокрация. Патриотичната кауза губеше кръв, но много по-чувствително и по-често, заради същия вирус, губеше чест и доверие. Така или иначе, въпреки своята упорита живавост и потенциал, тя не бе допусната да се намеси реално в съдбата на нацията. Нито вътрешните диспозиции, нито външните фактори можеше да позволят това. Трябваше да бъде размито ядрото, да се подмени и зарази здравата кръв на патриотизма и чак тогава да бъде употребен за „обединението“, за което всички изредени до тук светли имена на „Зора“, начело с Хайтов, ратуваха през годините.

Резултатът от тази технология днес просто ни бърка в очите. Похватите, разбира се, са стари като света – подмяна на напятия, ориентири, стойности и личности, чрез средствата на политическото инженерство и пропагандата.

„Загубим ли България, загубили сме всичко!“

Какво може да противопоставим на тази тенденция и то при положение, че почти не разполагаме с необходимите ресурси и ефективни за тази цел? Какъв антидот може да противостои на отровата на безамтеството и безродството, на пълзящи нихилизъм, на „Истанбулския“ джендризъм?

Казано с езика на Хайтов светът за пореден път си сбъдва потурите, а когато едни потури се сбъдват, лъсват срамотии и да ме прости читателят – на

срани задници. Ако останем в хайтовската ценностна координатна система, опираме пак до проблема за мъжката доблест, за мъжката дума и мъжките времена. Тези неща от него никои по-добре – нито ги е написал, нито с пример ги е защитил. Той беше и си остана колобуърт на свещения български патриотизъм, върховният жрец на магията, наречена Родолюбие. За него Отееството винаги беше с главна буква; България – винаги беше над всички и над всички! Знаеше, че народът ни е преживявал и по-тежки времена, но по-страшна опасност за него от безродството той не съзираше.

Къщата да ти запалят, казва, пак ще я изградиш; кон да ти откраднат – друг ще си намеря.

СЪРЦЕТО НА ВОЕВОДАТА

Декември 1996г. Редакционен съвет на в. „Нова Зора“: Станислав Станилов, Георги Близнаков, Орлин Загорев, Николай Хайтов, Марин Белоев, Минчо Минчев, Венцеслав Начев, Румен Воденичаров и Христо Малеев.

риш... Но душата ти ако подмени – умрял си за винаги! Няма нужда тогава и главата ти да режат. Тъй че, не се уморявайте! Удряйте! Щото загубим ли България, загубили сме всичко!...

Войводата и бачо Кольо

Войводата – така още в ранните «четнически» времена на 1990 г., може би месец-два след първия брой на «Зора», който излезе на 14 май, спонтанно въздигнахме в дължност големия български писател Николай Хайтов. Бяхме самоорганизирана група, в която най-безспорния авторитет беше бачо Кольо. Ама не Хайтов, а Николай Генчев – професорът-историк, който не взиамаше назад ни език, ни дух. Когато беше «във форма» и подхванеше темата и аз като един герой на Вазов бих могъл да свидетелствам, че «въздухът трепери». Слушал съм го десетки, може би стотици пъти. Заедно преводехме в ония, отречени вече времена, голямата инициатива «Великият пътник на свобода», по

случай 150 години от рождението на Васил Левски. И всеки път съм си припомнял думите на дядо Славейков от разказа за срещата му в Цариград със Стефан Стамболов, тръгнал за Семинарията в Одеса: «И като го слушам, и като виждах какъв пламък изгубват очите му, ей Богу, повярвах, че България ще се освободи!»

Така вярвахме и ние на бачо Кольо, светла му памет, че ще възродим и ще защитим България, нищо че навън площадите цепенях небеса с «Долу!» и «Ю-Ес-Ей». И въпреки, че бе небезбродна и неизброима гората от сини знамена.

Но тази е дълга. Друг път, ако е рекъл Господ, ще разкажа как «Зора» примири огъня и водата, как сдобри небето и земята

тази усмивка лъсваха два реда зъби, здрави и равни, въпреки годините, колкото сякаш да потвърдят дълбокия и здрав корен на този български духовен патриций. Очите му се смееха и онова метално сиво, което издаваше прочутия Хайтовски нрав и стърчваше душиците на маломерници и литературни чакали, отстъпваше някъде навътре в него. Стаята се изпълваше с особен аромат и аз имах чувството, че стоя редом с някакъв родопски велможа, тръгнал да обиколи скъпи на сърцето му места и владения.

Вулканът Хайтов

В един февруарски следобед на 2001 г., поруменал от студа, той без да чука отвори вратата на кабинета ми и още от прага ме подхвана: „Бай Каравелов,

Смърт няма

Усещах как на среща ми вулканът тъгне, или може би свистяха балансите на някакъв котел, на който предстоеше да се пръсне. Усещах как все по-свирепо светеше огънят, как небе и земя предстоеше да се срутят и продължат! Може би от възлиение виждах дори как лавата подава пламтящ език от кратера на среща ми, чиято стихия изобличаваше вулканът Хайтов. Тогава се чух да казвам: „Воевода, сега не е време за това. Погледни какви очи е вперил народът ни към царя. Кой ще ни чуе?“ Кой ли?... Искам вестникът! Помниш ли какво ти казах преди 10 години? Пази го, бъди умен, ще ни потрпява! Халал да ти е, рекох, курбан да бъде, но искам да ти кажа – нека да отминие и тази мътна вода, нека де се избистри погледът на хората, пък тогава. Година-две, не повече...

Той ме погледна, после отпи от виното, впи очи в картата на България, замълча... Мълчах и аз... После се обърна към мен, и аз видях, че онова метално сиво отново е изпълнило очите му. „Обидих Воеводата“, си рекох. „Аз ли ум ще му давам?“ Но го чух да казва: „Прав си, сега не е време. Но и аз нямам време. Пловин година ми дават германците, а нашите доктори една година. Аз вярвам на нашите. Вечера обаче ми преливаха кръв. Здрава, топла, ама циганска. Като утрешна България!...“ Отново отпи от чашата, а аз така и си останах – като вкаменен.

Хайде, какво си се оклюмал! Вдигни глава. Смърт няма!... „... и циганската не помага“ На това място ще прекъсна

не съм чувал как бучат вулкани преди да изригнат, но за това пък съм виждал парни котли на които им избиват балансите. И в двата случая безразмерният огън е причината.

Това го казвам сега, когато по повод 99 годишнината от рождението на Воеводата, в Двора на Кирилицата, в старопрестолната Плиска, предстои да му открият паметник. Поклон и слава на тези хора, които са подхваляли това начинание и го реща благодарност от името на „Зора“ – на вестника и на партията, за които Воеводата бе и остана пример, кураж и знаме.

Тогава обаче мълчах и слушах: „Иде ми от към гърба да се спукам“ – промълви Хайтов. И продължи: „На този свят, казва, гората съм вардил, писал съм книги, разкази и статии, не съм отминал за сказка, за среща с читатели, ни едно градче, ни едно село, ни една паланка, ни един читалищен салон, ни една гранична застава. С клечки съм му отварял очите на този народ!...“

В последвалата пауза, като някакво ехо, чух: „Не съм правил само партия“.

Смърт няма

Усещах как на среща ми вулканът тъгне, или може би свистяха балансите на някакъв котел, на който предстоеше да се пръсне. Усещах как все по-свирепо светеше огънят, как небе и земя предстоеше да се срутят и продължат! Може би от възлиение виждах дори как лавата подава пламтящ език от кратера на среща ми, чиято стихия изобличаваше вулканът Хайтов. Тогава се чух да казвам: „Воевода, сега не е време за това. Погледни какви очи е вперил народът ни към царя. Кой ще ни чуе?“ Кой ли?... Искам вестникът! Помниш ли какво ти казах преди 10 години? Пази го, бъди умен, ще ни потрпява! Халал да ти е, рекох, курбан да бъде, но искам да ти кажа – нека да отминие и тази мътна вода, нека де се избистри погледът на хората, пък тогава. Година-две, не повече...

Той ме погледна, после отпи от виното, впи очи в картата на България, замълча... Мълчах и аз... После се обърна към мен, и аз видях, че онова метално сиво отново е изпълнило очите му. „Обидих Воеводата“, си рекох. „Аз ли ум ще му давам?“ Но го чух да казва: „Прав си, сега не е време. Но и аз нямам време. Пловин година ми дават германците, а нашите доктори една година. Аз вярвам на нашите. Вечера обаче ми преливаха кръв. Здрава, топла, ама циганска. Като утрешна България!...“ Отново отпи от чашата, а аз така и си останах – като вкаменен.

Хайде, какво си се оклюмал! Вдигни глава. Смърт няма!...

... и циганската не помага

На това място ще прекъсна

„КОЙТО ИМА УХО ДА ЧУЕ“ (2001г.)

Из последната книга на писателя

„Не вече съдбата на литературата ни е на дневен ред, а съдбата на народа ни и на България — ще я има ли, няма ли...“

Войните, които ще се водят отсега нататък, ще бъдат по принцип „безкръвните войни“ „Зора“ – на малена интензивност“, които ще включват както икономически, така и легализирани подривни средства като масовия подкуп, филантропията, човешките права и пр.

„Преходът“ у нас премина в необратима катастрофа. България е от десет години полигон за изпробване на съвършено непознат досега механизъм за унищожението на цял един народ и неговата държава със съдействието на самия този народ и неговите основни институции — Парламент, Президентство, министерства, които работват в един момент по чужда програма, без видимо нарушение на нито един от основните принципи на демокрацията... Само със средствата на легализираните масови подкупи под формата на едни или други „проекти“, натикаха родната интелигенция в това пълно дело.

Не омазовавам ролята на родните управници. Предателството на отечествените интереси започна от там за разлика от останалите източноевропейски страни... Един се противопостави и е редно да произнесем неговото име — Жан Виденов. Но комсомолският авангард, бе изцяло почти „интернационализиран“ и затова така светкавично се космополитизира? Точно на тези политически мъже се падна след 10 ноември да поемат у нас политическата и държавната власт. Повечето от тях намяха в себе си нито капчица усещане за отечествена принадлежност... И така леко и лесно извършиха заедно с външните сили разграбването на страната, наречено „приватизация“... Следващата фаза бяха „пирамидите“, източването на предприятията, банките и т.н. Ясно е, че целият този бандитизъм се е развивал в обстановка на пълно отсъствие на дълг и отговорност, на съвест и нравствени спирачки... Ето кое отприщи разграбването на държавата. Почти 90% от действащите в момента политики се разроиха, за съжаление, от елитното комсомоло-

ско кошерище на БКП. Девет десети от ръководните фигури, които се изстъпиха на политическата арена след 1989 година, са оттам, с малки изключения. Боя — колкото ис-

каш, всеки си избра изгодния му цвят. Но по дух, настроение, морал и държавнически възможности — съществени разлики няма... Не допусках, че една държава може да бъде катурната без война, а още по-малко, че в това катурване ще вземат участие със собствените си ръчички нашите родни управници... — безмерният ламтеж. Това ги прави отчайващо еднакви и отчайващо негодни за истинска политическа мисия... Така се роди и програмата за „мирен преход“ — проектът „Ран-Ът“, а гарант за изпълнението на тази програма стана Евроатлантическият Сговор... Като военна сила България вече не съществу-

ва. Ние сме единствената държава в Европа, която се остави армията ѝ да бъде заличена и фактически подменена с едно международно, изцяло зависимо от НАТО военно формиране... Дали сериозно допускам, че България може да бъде заличена от картата? Едва ли. Такова нещо съвременната фарисейска дипломатия няма да си позволи. Само че и Панама не бе заличена, но бе подчинена! Искам да кажа? Ще ни латинизират — това е достатъчно. Както Салвадор, Никарагуа, Хаити и т.н. Всъщност ние сме вече латинизирани. Основните държавни функции сега у нас се изпълняват от Международния валутен фонд и Световната банка. Немислимо е правителство без благословията на тези две пипала на доминиращата ни световна власт и на Евросъюза.

Аз не изпитвам нито капчица доверие към Евросъюза и театралната му евроинтеграция. Твърдо е у мен убеждението, че той е абсолютен съучастник в тигата, но сляпостта ни с всеки нов ден антибългарска операция... Като военна сила България вече не съществу-

ва. Ние сме единствената държава в Европа, която се остави армията ѝ да бъде заличена и фактически подменена с едно международно, изцяло зависимо от НАТО военно формиране... Дали сериозно допускам, че България може да бъде заличена от картата? Едва ли. Такова нещо съвременната фарисейска дипломатия няма да си позволи. Само че и Панама не бе заличена, но бе подчинена! Искам да кажа? Ще ни латинизират — това е достатъчно. Както Салвадор, Никарагуа, Хаити и т.н. Всъщност ние сме вече латинизирани. Основните държавни функции сега у нас се изпълняват от Международния валутен фонд и Световната банка. Немислимо е правителство без благословията на тези две пипала на доминиращата ни световна власт и на Евросъюза.

Аз не изпитвам нито капчица доверие към Евросъюза и театралната му евроинтеграция. Твърдо е у мен убеждението, че той е абсолютен съучастник в тигата, но сляпостта ни с всеки нов ден антибългарска операция... Като военна сила България вече не съществу-

На стр. 4

Минчо Минчев и Николай Хайтов - 20 юни 2001г. редакцията на Зора: „и циганската не помага!“

разказа си. 17 години минаха оттогава. Но искам заради неговата памет да припомня: създадохме Национален патриотичен съюз „Отечество“. После към името му прибавихме „и левица“. Вихме се на изборите и се провалихме. Може би, защото месец преди 17 юни 2001 г. Хайтов съвсем видимо останах – като вкаменен.

Хайде, какво си се оклюмал! Вдигни глава. Смърт няма!... „... и циганската не помага“ На това място ще прекъсна

него. Отрупахме масата с каквото дал Господ. И вино имахме. Той отпи глътка-две, наведе се към мен и прошепна: „И циганската не помага!“...

За малко не се разплаках. Фотоапаратът е запечатал този миг. Воеводата седи умислен, загледал към картата, която обаче не се вижда на снимката. Досетих се че беше дошъл да се сбогува.

На следващия ден се чуехме по телефона. Звучеше бодро, уверено. „И да не си посмял да се отказаш! Резултатът ни не е 0,47, а 2,47! Два процента са ни откраднали!“ Мълчах. Той схвана незададения ми въпрос и добави: „Аз знам, един Хайтов има хора навсякъде!“

Слег кукучичата прежда

И аз не се отказах. Пребеле-

дувах загубата. И още по-трудно – неговата смърт. И още на следващата година започна създаването на това, което нарекохме по-късно Национално обединение „Атака“. Няма да разказвам известното. Но ще уточня, че по своята същност и най-вече по своя замисъл, Национално обединение „Атака“ няма нищо общо с последвалите производни – партия „Атака“ и „Национален фронт за спасение на България“. Те изникнаха като посята от вятъра кукувичка прежда в разораната от „Нова зора“ нива на българския патриотизъм. Бог да е с тях! Каквото можаха – откъгнаха! За лична употреба. Каквото остана – на път са да го довършат. Вече са се превърнали в отрицание на самите себе си. Нито за атака са способни, нито за спасение. Най-малкото пък да спасяват България. Но формулата, заложена в онова национално обединение, напълно съм уверен в това, е актуална и днес.

Сега, в края на всички времена, на всички лъжи и заблуди, повече от необходимо е създаването на Единен народен фронт – една мощна концентрация на националната енергия, нищо че е остатъчна.

Две са целите и две са националните задачи, които трябва

да реши този Единен народен фронт: първата цел е да осигури нови хоризонти за живот и развитие на българската нация. Втората цел е пълна смяна на политическия елит на прехода, сътворил новата национална катастрофа. Смяна, ведно с патриотичните гъливеровци, които се обединиха, за да забравят, че е записано в Светото писание: „Те вкупом съгрешиха и вкупом непотребни станаха!“, че куче, което вие ведно с възлите, не може да пази кошарата.

Двете национални задачи, които трябва да реши Единни-

фронт: първата цел е да осигури нови хоризонти за живот и развитие на българската нация. Втората цел е пълна смяна на политическия елит на прехода, сътворил новата национална катастрофа. Смяна, ведно с патриотичните гъливеровци, които се обединиха, за да забравят, че е записано в Светото писание: „Те вкупом съгрешиха и вкупом непотребни станаха!“, че куче, което вие ведно с възлите, не може да пази кошарата.

Двете национални задачи, които трябва да реши Единни-

фронт: първата цел е да осигури нови хоризонти за живот и развитие на българската нация. Втората цел е пълна смяна на политическия елит на прехода, сътворил новата национална катастрофа. Смяна, ведно с патриотичните гъливеровци, които се обединиха, за да забравят, че е записано в Светото писание: „Те вкупом съгрешиха и вкупом непотребни станаха!“, че куче, което вие ведно с възлите, не може да пази кошарата.

Двете национални задачи, които трябва да реши Единни-

На стр. 4

Такаже ми само едно: като ни задължават да се откажем от АЕЦ, не се ли досещат специалистите еврокомисари, че какъв подем в икономиката не е възможен? Електроенергийната система у нас и навсякъде е кръвоносната система на икономиката. Как ще си набавим все по-необходимата електрическа енергия, с която сме на път да се разделим поради фанатичното упорство на Европейския съюз? Ще си я купим, разбира се, би ни посъветвал Ферхойген, а откъде ще дойдат пари и каква ще е цената? Да не би Европейският съюз да не е наясно?... Не е честна тази игра, в никакъв случай!... И затова ще си позволя да повтора: Евросъюзът е Черната дупка, която ще глътне Звездата на България. Ако му се доверим и продължим да си затваряме очите за очевидното... Ние сме сега в характерното за нас — българите, опиянение, което от време на време ни хваща. Описано е в „Пиянството на един народ“ от Вазов. Прочетете тази най-странна и пророческа характеристика за българина и ще се убедите, че най-страшния за него са розовите очила, които си стага, когато се намери в чакмак сокак /задънена улица/. Така е и в момента с нашето европийство...

Европа е една вече овладяна територия на Щатите. Държавите от Евросъюза не могат поделно да оказат отпор на засилващия се от тяхна страна военен и икономически натиск. **Като цяло Евросъюзът е още по-малко способен** — пречи му вътрешното съперничество между трите най-големи държави, две от които — ядрени, а третата — Германия, **все още е с американски окупационни сили на територията си.** Помислете си : Защо бившият

канцлер и политик номер едно на Германия беше така жестоко смачкан в края на кариерата си? Заради необявените за партията му дарения? А не ви ли хрумна, че този вид „престъпление“, в което Кол беше обвинен, е най-банална практика както в Щатите, така и във Франция, да не говорим за Италия, където цялата управленческа върхушка се оказва по едно време изцяло завербувана от мафията? Да не човъркаме чудовищната корупция по върховете на Евросъюза... Кол трябваше да бъде елиминиран като държавник, защото водеше проруска политика. Защото знаеше, че без Русия, Щатите ще скрусат Европа като бонбонче. **Кол беше за дуполосна Европа.** Англичаните пък не можаха да му простят, че извърши сливането на двете Германия. Таку дълго се бори срещу това, но не успя... **Затова Кол изпадна в немилост.** Операцията се разрази и приключи с препращането на далновидния канцлер в кошчето за политически боклук. Но затова пък колко послушни се оказаха после **Тони Блър, Шрьодер и Жак Ширак при избухването на поредната косовска бъркотия!**...

Светецият глобус на Евросъюза ще опърли крилцата ни още при първото приближаване до него!...
Вижте какво е написал професор Кеш, най-дългогодишният икономически съветник на **Маргарет Тачър:** „Аз съм против Европейския съюз, защото това управление е изключително недемократично и пропито с корупция. Ще бъде много изненадан, ако българите знаят какво точно става с тях. Страните, включително България, едва излезли от клещите на комунистическия режим, сега без бой се предават на антидемократията. Налице е уникална ситуация, в която хората искат да запазят

„КОЙТО ИМА УХО

Родопският властелин на духа Николай Хайтов

националните си интереси и самоличността си, своята култура и традиции, докато правителствата, които са жадни за власт, са готови срещу тази власт и получаваните от нея материални изгоди да предадат избирателите си, като подписват някакви си парчета хартия в името на една юридически нова държавна схема, която представлява всъщност нова държава“.

Това е то нашата подменена държава, превърната в мушица на управляващата ни върхушка. Същият професор Бил Кеш смята, че Европейският съюз може да си остави народа без каквото и да било национален идеал и да му пробутваши вместо това „европейския“ му път!...
Опозиция в точния смисъл на думата, т.е. едно малко или масово движение против властта у нас, **в България не е имало.** Нито в началото, нито по средата, нито в края на 1989 година. Зная, че това ми твърдението ще ви учуди, а някои наши „дисиденти“, които се вземат насерiously, ще писнат. **Но истината си е истина.** А тая истина не ви я казвам аз, а Негово Превъзходителство **Франсоа Митеран** в наскоро издадените

та с вино и ракия. Две цигански банди и две певачки огласили ширинето. Стамболов се изправил, огледал всичко това, въздъхнал и отронил: „Ех, де да не беше това Отечество!“

Воеводата понякога се заслущаваше в гласа на поезията и безпогрешно разпознаваше нейните карати, но най му лягаха на сърце прилики като тази на стария дипломатически агент **Тодор Нейков.** А може би това да е било Хайтовски маньовър, с който да сверяват от време на време градус на сърцата ни.

Но, Зора! Е! И вече развиделява. Над северния балкон една единствена звезда все още не-примитивно свети. През всички непрогледни времена все някому е бил нужен ориентир. Важното е да го има. **Каго сърцето на Воеводата!**...

ДА ЧУЕ” (2001г)

му „записки“. В тази книга, все още непреведена на български, родната „опозиция“ е обозначена с думата „симулативна“. И впечатленията за това са главно от срещата му с поканените на закуска във френското посолство през 1989 година „интелектуалци“.

В друга една забележителна книга — „Тайната стратегия на Рейгън за разбиването на Съветския съюз“ от **Питър Суицър,** е споменато единствено дисидентско име — **Людмила Живкова.** От същата книга узнаваме, че докато за операцията „Солидарност“ в Полша са изпращани под формата на „помощи“ по 8 милиона долара годишно, в България не е похарчен нито цент. **Не е имало за кого!** Ще кажете: Ами Русенското сдружение, Клубът

за гласност и преустройство, които излъчиха към края на същата 1989-та опозицията, начело с **Желев?** Това не бяха ли дисиденти? По-добре да бяхте попитали **Митеран,** понеже не сте го сторили, ще ви кажа, че през 1989 година имаше, доколкото знам, единствен истински осъден за дисидентство — **известният Илия Минев от Пазарджик.** Но точно той не направи кариера в **Желевата опозиция,** създадена по идея на КГБ от българските тайни служби, за да се изтикат напред в приближаващия подходящ момент подходящите хора. Да, вътре в Клуба бяха **Христо Радевски, Валери Петров, Дучо Мундров** и други честни комунисти, разбира се и **Радой Ралин,** да не изброявам останалите. Трябвало е непре-

менно да има и непосветени, дори да преобладават. Но **когато настъпи часът** на „опозицията“, те изчезнаха и остана мюретата, начело с **Желев.**

Когато се понесе президентският възглас „Земята — в реални граници!“, тогава и един бакалин можеше да направи сметката, че този вид допотопно земеделие, с милионите надробени парчета земя, ще погубят земеделието ни. Сам ли философът **Желев** измъдри лозунга „Земята — в реални граници!“, или е станал оръдие на чужди интереси, но гибелните последиости са изключително и негови, и на тогавашния Парламент, който му клека! Ако един поне политик трябва да бъде съден за нанесена на държавата ни съкрушителна вреда — това трябва да

е бившият президент-председател **Желю Желев.** Ако се окаже, че е изпълнявал диктовка — още по-зле... **Селянчето Желю** да не знае какво ще стане със селското ни стопанство, та това нещо всички говедари и овчари го знаеха, без да са филозофи и президенти!

Коя друга от държавите, внезапно попаднали в сферата на прозападното влияние ликвидира разузнавателните си органи — **разузнаване, контраразузнаване, военни, цивилни? Нито една!** И „оня“, и другите списъци, станали достояние на чуждите сили, когато **Желю Митев Желев** беше главнокомандващ на войската и лично контролираше тази паршива операция. **Това е втората особена „заслуга“ на Желев пред Отецеството,** която ще се помни, докато има на света България.

Третата мащабна поразия, която нанесе той, е, че предаде родопските българи мохаме-

дани за преислямизиране и препотурчане, влагайки своите лични и на съветниците си усилия за превръщането на тези корени българи в „малцинство“. Така **Желев** се отблагодари на ДПС за онези около 200 хиляди гласа, които го направиха президент.

И още: Той пръв призова НАТО за бомбардирането на сърбите по време на Босненската война. Кръстоносният поход срещу културата ни започна също по негово време, както и нахлуването на религиозните секти и настъпилият почти едновременно с него „разкол“ в българската църква. Да, всичко това не бе само невярна операция. **Това е втората особена „заслуга“ на Желев пред Отецеството,** която ще се помни, докато има на света България.

ТОЙ БЕШЕ ИСТИНСКИЯТ ДУХОВЕН ВОДАЧ НА НАЦИЯТА

Любка ЗАХАРИЕВА

не непознат досега механизъм за унищожението на цял един народ и неговата държава, със съдействието на самия този народ и неговите основни институции — Парламент, Президентство, министерства, които работват в един момент по чужда програма... Това е то нашата подменена държава. Виновни са: **нашите родни управници**, в по-голямата си част негодници, при пълно отсъствие на дълг и отговорност; почти 90% от действащите в момента политици се разроиха, за съжаление, от елитното комсомолско кошерище на БКП; **неадекватното поведение на интелегенцията в България по време на „прехода“** ще си останат едно голямо мазно върху неясно петно.

„Преходът“ у нас премина в **необратима катастрофа.** Разграбването на страната бе наречено „приватизация“.

Опозиция в България не е имало. **Българската „опозиция“** е обозначена в Записките на самия **Франсоа Митеран** като „симулативна“. В „Клуба за гласност“ останаха мюретата, начело с **Желев.**

• Държавата се откажа от задължението си да се накажат виновните. Ако един поне политик трябва да бъде съден за нанесена на държавата ни съкрушителна вреда — **това трябва да е бившият президент-председател Желю Митев Желев.**

Всичко това ще намерите в „Който има ухо, да чуе“. И не само него, и не само него! **Мислите ли, че можеше да се позволи такава говорене от човека и писателя с огромния авторитет, който се ползваше с уважение като никоой друг в държавата, пътуваше из страната и имаше постоянни срещи и разговори с десетки и стотици читатели и почитатели.**

Не, разбира се. Категорично не! По някакъв начин бяха го озангили в решителния момент - **края на 1996-та и началото на 1997-ма година - той тогава „се оттегли от себе си“,** както много точно се изрази проникновеният тълкувател на българската литература **Йордан Каменов** /в „Съботен Труд“ от 3 февруари 2018 г./, прекара в мъчание, наблюдение и размисъл още няколко години, за да се завърне непоколебимо и страстно по хайтовски с „Троянските коне в България“ и продължението на „Предизвикани изповеди“ - „Който има ухо, да чуе“.

Още някъде в началото на текста там, във втората част на „Предизвикани изповеди“ от страниците на „Зора“, **Хайтов споделя, че - слава Богу, все още у нас има свобода на**

словото. Да, имаше, макар че за личности като **Хайтов,** нямаше как да им я отнемат. **Но за всяка истинска свобода, винаги има риск да я платиш с живота си...** В случая невинно и недоказуемо – като ти спретнат една „левкимия“, например... Този мъж можеше да умре единствено от разбиване на сърцето, не и от някаква си тиха и кротка левкимия! Но може би тя бе нужна на откъснатите - да се радват на бавното му гаснене, да го видят слаб и умиращ, очакващ смъртта. Не мисля обаче, че останалите удовлетворени - до последните дни, способен все още да излиза навън и да се движи сред хората, той остана изправен и спокоен. Запечатала се е неизлъчено в съзнанието ми издължената, отслабналата му фигура в бежовия шлифер, когато в късната есен на 2001 година, след първото му по-дълго залежаване в Правителствена болница, се срещаме пред БАН /отиващ там на заседание/ или пред Полиграфическия комбинат /за да се качи до „Зора“/. Лицето и очите му бяха невинно спокойни. И само една невиджана, неопикуема тяхна замисленост и сериозност, издаваше, че гледа Смъртта, но нямаше и следа от паника или страх... **Беше си Николай Хайтов.**

Из книгата на Любка **Захариева „НИКОЛАЙ ХАЙТОВ** /срещи и разговори, анализи, писма/. Второ допълнено издание, „Полимона“ Монтана 2018 година

Можем да се съпротивяваме чрез нея и за нея на чудовищната сатанинска мелница, между камъните на която дори името ни ще бъде премляно, изтрито и забравено. Така както се съпротивяваше на неизбежността **Воеводата.** „Смърт няма!“ беше ми казал тогава, когато и той, и всички ние чувствахме нейното ледено дихание. И се беше усмихнал...

Сега разбирам, имал е предвид не смъртта като отрицание на живота. Имал е предвид животът след смъртта, като продължение в словото, в примера, в отговорността пред Отецеството. **Пред България! Пред Народа!**

Каго сърцето на воеводата

СЪРЦЕТО НА ВОЕВОДАТА

Понякога, нощем, когато се уморя да чета, а сънят така и не застига очите ми, заставам в сянката на остъкления балкон, който гледа на север. Живее в железничарски квартал, на хвърлей от железопътната линия, по която все по-рядко трополят колетелата на вагони и все по-рядко се чува в нощта протяжният глас на локомотивна сирена. Всеки път обаче, когато ги чуя, си казвам: България все пак е жива, макар и притихнала, и унила. И усещам как някаква тайна турбина отвътре завърта кръвта ми. Дори и улчнените лампи да светят унило, над неясното им до този миг зарево, аз търся да видя звездите. Знаем, че са там - едри и ясни. Само трябва да открия удобния ъгъл,

за да ги видя. Успя ли, някакво необяснимо чувство ме кара всеки път да се усмихвам. Сега, преди да сложа точката на последното изречение, ако добавя към „едри и ясни“, като сърцето на Воеводата, може би ще съм близо до най-правдоподобното обяснение защо ги обичам.

„Сърцето ми остана на брега...“, беше написал някога драматичният и дълбок поет **Иван Пейчев.** Но това е само половината от неговия стих. «А корабът не ще се върне вече», добавя той, за да изрази иначе неизразимата безвъзвратност на мига, на любовта и на живота, може би. Написал го е като контрапункт на **Артюр Рембо:** «Сърцето ми със кораба замина!»

Искър край Враждебна, те чал дълбок и хладен, върбите хвърляли шарена сянка връз зелената моравя, а върху постланите месали чакали печени кокошки, баници, и потни шише-

ЛЕГЕНДА, ИКОНА И

как, били принудени при тази безработица и така трябвало, за да оцелелят...“ Тези нейните връзки с хората в никаква случай не са случайни, те са укрепвани с годините и с доверието, създадено помежду им. Тя е кръстница на десетки деца от цяла България. През м. юли тази година бе поканена като почетен гост на сватбата на един от своите кръстници в Родопите, където не я пуснаха да си ходи цели десет дни!! Телефонът ѝ продължава да звъни през всички сезони с покани за лични гостувания, за срещи с ученици, за журиране на фестивали и публични мероприятия.

„Мисия невъзможна“

Наскоро в един наш разго-

вор, тя сподели впечатлението от гостуването си при учениците от 51 СОУ „Елисавета Багряна“. Нека не забравяме, че Елена Огнянова е съставител на книгата *„Нестинарска съдба“*, съхранила и предава спомена за Елисавета Багряна. Та, тази среща се оказала изключително вълнуваща и задушерна, проведена в атмосфера на искрен интерес и детска любовознателност. В наши дни да предизвикаш интерес и вълнение в училищна среда сред темпераментните ни и динамични тинейджъри си е истинска „мисия невъзможна“, особено когато са събрани няколко класа след учебните часове! Но, когато насреща имаш Елена Огнянова, събеседник, щедро надарен с природна мъдрост, с

бистър остър ум, с богат личен опит и феноменална памет, който е бил в близък досег с интелектуалния елит на България през последните 6-7 десетилетия, то няма как срещата да не се окаже неповторима като усещане и информация от първо лице. Естествено, в процеса на разговора се стига и до темата за жената-майка, за „вечната и святата“. Ще цитирам дословно думите на едно дете към нея, които тя ми предаде: *„Ежо Огнянова, Вие така хубаво ни говорите за живота на поетесата, за нейната поезия, и отношението към майката. Искам да попитам, защо сега няма и не се пеат песни за майката по радиостанциите и телевизията?“* Един детски въпрос, кой-

кога един човек започва да се възприема от обществото и да се говори за него като за жива легенда и икона?

И колко често се случва това в реалния ни и динамичен живот на XX и XXI век?! Мисля, че само изключителна личност, с огромен авторитет и принос се доближава до подобен образ и се налага в съзнанието на обществото. Не се наемам да изброявам подобни живи икони от различните сфери на нашия културен и спортен живот, но в случая се сещам за една скромна жена от с.Радуй, Брезнишко, чиито живот премина в търсене и популяризиране на българската написана история, предадена в приказки, легенди, песни, гатанки и сказания. Да! Сещам се за достолепната и отдадена в изучаването и запазването на българските традиции и народно творчество, за учения и твореца Елена Огнянова, посветила целия си толкова продуктивен живот на българския дух, закордиран в нашата етнографията. Е, може би има и други...

Днес, тази жива легенда и икона на българската етнография, Елена Огнянова отбелязва своя 90-ет годишен юбилей! Нека да ѝ честитим и да ѝ благодарим за неуморния и осмислен живот, за всеотдайността на изследовател и учен, за огромното спастено и предадено на поколенията българско духовно наследство! При хилядите си срещи с нея през годините, народът отбеляза и почето нейния принос по свой категоричен начин: без да е официално хабилитирана, навсякъде хората се обръщаха към нея освен с простиците и толкова сърдечно Елена и с респектиращото Професоре!

Детелина ДЕНЧЕВА

Няма по-голямо признание от тази обич и сърдечност за един човек, който и в достолепните си години не спира и за миг своята творческа работа и жив контакт с хората, а те го аплодират при всяка среща, когато журира многобройните фолклорни прояви или участва в научни дискусии и представления на краеведски четения и книги.

Като съприкосновение с икона

Елена Огнянова е научен работник - етнограф-фолклорист, писател. Записала е над 25 хиляди народни песни и приказки от цяла България. 25 хиляди записани песни, приказки и предания!!! Представяте ли се тези всеотдайност и огромна изследователска работа, която е осъществена, както казват професионалистите „на терен“?! Съвместно с академик Михаил Арнаудов издава *„Българско народно творчество“* в 13 тома. Нейната дейност е изключително широка и разностранна. Има съществен принос за съхраняването и осмислянето на българските обичаи и обреди, за популяризирането на шопския фолклор и събирачите

и изпълнителите на народни песни от Бесарабия. Нейните научни трудове и литературни произведения са известни и извън пределите на България. Уважението и респектът към нея, може би, най-добре изразяват нейните колеги фолклористи и етнографи и обикновени хора от балканските страни, които са пословични с особената си чувствителност и ревност към народността ни и културно наследство. На всички международни културни форуми, на които тя е поканена да присъства, отношението към нея е невероятно топло и сърдечно, на нея се гледа не като на официално делигирано служебно лице, а като на съприкосновение с истинска българска икона. Където и да отиде, досега с нея провокира изблик на българщина и български дух, на дълго и дълбоко ставяни сълзи. За нея вратите на домовете на българихристияни и мохамедани, на арменци, евреи и цигани са широко и гостоприемно отворени. И днес, хората споделят с нея това, което не могат да кажат никъде и на никого, за промените в начина си на живот, за нарастващата пропаст и отчуждението между поколенията и неразбирането на традициите. При едно от последните нейни пътувания из Родопите по време на концерт на Илия Луков, тя отново е скъп гост на свои дългогодишни приятели мюсюлмани. Седнали около масата, жената ѝ се доверява: *„Елено, Елено, ти знаеш, у нас в къщи винаги сме говорили на български, никога не сме се забували. Сега, удома младите се държат като чужди, говорят на турски и снахата ходи забулена. Намало*

СТОЖЕР НА БЪЛГАРСКИЯ ДУХ

ЕЛЕНА ОГНЯНОВА – неуморният творец и пазител на българското духовно наследство – на 90 години

то прави точна дисекция на цялото ни общество! Такива въпроси не се задават на учители. Такива въпроси дете задава само на обичани и силно уважавани от него хора, на които вярва! В този момент от нашия разговор, неволно се сетих за една българска приказка - *„Защо не убиват старите хора“*. Заради мъдростта и доверието в техния опит, от който имаме нужда и на който винаги можем да разчитаме!!

Нима и днес има живи писатели?!

Същият ефект наблюдавах и при гостуването ѝ в 151 ОУ „Св.св.Кирил и Методий“ в с.Мърчаево по повод патронния празник на училището. Пълна липса на формализъм, толкова обичаен за съвремените контакти на учениците с редките им гости, който някой от учителите си е дал труда да покажи! Среща в читалището, около маса покрита с тъканна покривка, създава уюта на сцена от близкото минало: Една достолепна, сърдечна, кротка и обичлива Баба със своите многобройни внучета си говорят за приказките, легендите и буквите...И децата в надпревара разказват това, което вече знаят от нейните книги - легендите за планините Витоша и Люлин, за река Струма и защо тя си обърнала течението, за четиридесете девойки на Калиакра, полетели в морската бездна с преплетени коси...и още научените стихчета за двамата солунски братя, въздигнали и съхранили със своята азбука не само България, но и целия славянски род. Този вид досег е безценен за детската душевност и остава спомен за цял живот. В миналото на това казахме *„среща с писатели, връзка между поколенията и предаване на опит“* или с една дума – мотивацията да видиш, чуеш и познаваш истински писател! А писателят се прибира у дома с десетки подаръци-рисунки дадени в надпревара и с усмихната душа... Попитате днес своите деца и внуци, дали и колко такива срещи са имали!... Нима, не сме чували лично, как много деца се учудват, че днес имало живи писатели!?

Спомням си и за моята първа среща с Елена Огнянова или по-точно с нейното творчество. Тя се състоя някога тогава, когато се четеше много и се редяхме на опашки за книги. Тогава се запознах с приказките от пьстрата книжка *„Дядо, баба и внуци“*, а по-късно и с

“Орфеево изворче“ - Варна, 2.10.1998г.
На снимката: Нонка Кръстева, Елена Огнянова и Светла Цветкова

„Жената на баща ми“ и *„Среца с греха“*. Така се докоснах и до името и творчеството на Елена Огнянова, до нейния толкова богат, чувствителен, хуманен и земен свят. Темата за изоставените и осиновени деца и за техните съдби, за мен бе близка и реална, защото като дете познавах и другарувах точно с такива деца от интерната, където родителите ми работеха.

Може би, този факт бе причината, тези силни документални книги и нейният автор да се запечатат в паметта ми и да не ги забравя никога. От вълнуващите и непосредствени разкази за тези обърнати детски съдби, бликаше такава житейска мъдрост, топло съчувствие и любов, че не можеха да оставят равнодушен човек. Бях почувствала авторката Елена Огнянова не толкова като един запомнящ се писател, а като близък човек от моето непосредствено обкръжение, като колега и дори родственик на моите родители. Това усещане, вероятно, се подкрепяше и от факта, че тя се окажа родом от Брезнишко, което се намираще съвсем близо

до моето родно място. Разбира се, след това се докоснах и до други нейни книги, съхранили легенди, народни традиции и умотворения. Всички те, поколения наред ни вълнуваха и обогатяваха, учеха и възпитаваха. Те бяха извор на родолюбие, вековна ценност и мъдрост, пример за прецизност и отговорност, на историзъм, и вяра в силата на народната памет и традиция.

Кауза за цял един живот

Години след това, вече като зряла личност, животът ме срещна и сблужи с г-жа Огнянова. Тя се оказа не само много непосредствен и земен в общуването си човек, но и изключително динамична и енергична личност с енциклопедични познания, които продължаваше щедро да споделя. Срещнахме се на краеведски четения, фолклорни фестивали и културни събития. Навсякъде нейното присъствие бе посрещано с огромен интерес и истинска близост, с желание за личен и споделян контакт. А когато народният певец и всеобщ български любимец Илия Луков, я поканеше на сцената

до себе си, за да разкаже за историята на новата песен, всички слушаха и преживяваха нейните думи като откровение. И тя разказваше, къде и кога е била чула тази песен, кой я е изпял, кога я записала и каква е житейската основа в нейния текст. Най-често тази история бе спомен за човешко преживяване, наситено с драматизъм, любов към вяра и родина и героизъм оставил траен спомен в народната памет. Подобно детайлно и прецизно отношение е рядкост, но нещо напълно естествено при нея. Защото целият си съзнателен живот, тя посвещава на изучаването на народното творчество, на търсенето, записването и спасяването от загубване на безценни образци българско песенно изкуство, на легенди и предания, съхранили истинската ни историческа памет.

И днес, Елена Огнянова е все така отдадена на своите задълбочени изследвания, творчество и срещи! Нейните срещи и пътувания се планират месеци наред! Търсят я, обичат я, нужна им е! Както десетилетия е нужна в журирането при провеждането на Международния фестивал на маскарадните игри в Перник *„Сурва“*, фолклорния фестивал *„Орфеево изворче“* или като председател на журито на Общобългарския младежки събор *„С България в сърцето“* в гр. Каварна или при срещите с българите от Бесарабия, Молдова, Македония, Сърбия и къде ли не! Срещи превърнали се в същност и кауза на цял един живот - да се съхрани и предаде българската традиция и дух и на следващите наши поколения! Затова тя е желан и чакан гост навсякъде в България и там където живеят българи.

За да не поехме словото и достойнството българско

Елена Огнянова е изключително прецизна, дисциплинирана и точна като изследовател, творец и писател. Това свое качество тя наследява и развива от своята майка Иванка Добранова, от която записа 260 народни песни, 300 приказки и легенди, 5 000 пословици и поговорки, 250 гатанки. Заветът на майката е: *„Тягай с четири очи, Елено, да не поведеш хората, които ти варват и са ти поверили такава отговорна работа!“* И сега, в навечерието на своя 90-ти годишен юбилей, когато говори по някоя тема, тя го прави с точно цитирани имена, дати, години и заглавия! При нея няма да чуете нещо, което звучи приблизително. Кристална и феноменална памет, енциклопедични познания и необорими изводи, това е Елена Огнянова винаги и сега! Вече повече от двадесет години работи по изследване посветено на Крали Марко.

Ако трябва да споделя конкретно мой спомен за нейното топло и майчинско отношение, то това е първото публично представяне на една моя книга *„Българската Сага“*, в Двореца на културата гр. Перник, през 2015г. Въпреки основа в нейния текст. Най-често тази история бе спомен за човешко преживяване, наситено с драматизъм, любов към вяра и родина и героизъм оставил траен спомен в народната памет. Подобно детайлно и прецизно отношение е рядкост, но нещо напълно естествено при нея. Защото целият си съзнателен живот, тя посвещава на изучаването на народното творчество, на търсенето, записването и спасяването от загубване на безценни образци българско песенно изкуство, на легенди и предания, съхранили истинската ни историческа памет.

И днес, Елена Огнянова е все така отдадена на своите задълбочени изследвания, творчество и срещи! Нейните срещи и пътувания се планират месеци наред! Търсят я, обичат я, нужна им е! Както десетилетия е нужна в журирането при провеждането на Международния фестивал на маскарадните игри в Перник *„Сурва“*, фолклорния фестивал *„Орфеево изворче“* или като председател на журито на Общобългарския младежки събор *„С България в сърцето“* в гр. Каварна или при срещите с българите от Бесарабия, Молдова, Македония, Сърбия и къде ли не! Срещи превърнали се в същност и кауза на цял един живот - да се съхрани и предаде българската традиция и дух и на следващите наши поколения! Затова тя е желан и чакан гост навсякъде в България и там където живеят българи.

За мен е изумителен фактът, че при най-обикновен разговор седнали на маса или дори при разговор по телефон, тя винаги успява да напипа темите, които в момента те вълнуват и съвсем между другото да ти подаде безценни факти от огромно значение за твоя изследователски интерес! Щедростта ѝ, с която споделя богатия си опит е забележителна. Случвало се е да ѝ благодарят по някакъв повод за подкрепата, за разбирането и за помощта в определени моменти, а тя само ми отговаря: *„Какво приказваш, Детелина! На мен са ми помагали, аз също трябва да помагам и предам.“*

На стр. 8

Съвременният свят върви към духовно обновление. Мнозина все още не виждат това: едни - защото не са надживели старите си заблудения и продължават да ги смятат за „последна дума“ на живота и правдата, други - защото страданията и лишенията на нашата епоха са прекалено големи и поглъщат всичките сили на хората. Има и такива, които са почувствали необходимостта от духовно обновление, но не виждат новия, верния път и не знаят с какво трябва да се захванат... Но близък е „денят“, когато духовното обновление ще започне от само себе си и то поради това, че старите пътища и посоки ще се окажат изчерпани, разочарование ще обхване душите и човешките лишения и страдания ще изглеждат непоносими...

С оглед на това би било важно да се предвиди какви ще бъдат тези други, нови пътища и какво трябва да правим сега, за да тръгнем по тях без съмнения и колебания. За човека е недостойно да бъде безпомощен и пасивен, да се отдава в ръцете на своята непонятна „судба“ с покорността на кърмаче. Човекът трябва да разбира своите грехи и заблудения, да ги осъжда свободно, а не да бъде в плен на някаква стара психоза, която вече му е докарала толкова бедни. Човекът е призван да стане господар на душата си и на нейните слабости, да се освободи от състоянието на духовна слепота и да гради творческите новата си съдба пред лицето на Бога. Трагичните исторически събития, метежите и бедствията ни биват изправени, за да се вразумим и да се съсредоточим върху най-същественото в живота, за да си спомним за нашата творческа свобода и да открием в самите себе си нашата собствена духовна дълбочина - и да започнем от нея нашето об-

ЗА НОВИЯ ЧОВЕК

новление - свободно, мъжествено и активно.

И преди всичко трябва да се съсредоточим върху това, което сме изгубили. През последните два века човечеството се опита да създаде една култура без вяра, без сърце, без съзерцание и без съвест; и сега тази култура демонстрира своето безсилие и изживява своята катастрофа.

Хората се откажах да вярват, защото убедиха себе си, че вярата е противоречиво на разума, научно несъстоятелно и „реакционно“ състояние на душата. Хората се отрекоха от сърцето, защото започна да им се струва, че сърцето пречи на инстинкта, че то е разновидност на „глухостта“ и сантименталността, че то подкопава човешката деловитост и поставя човека в смешно положение; а „умният“ човек най-много се страхува да не се окаже смешен; той иска „да прави разни неща“ и да се утвърждава в земния живот. Хората отхвърлиха съзерцанието, защото техният трезв, прозаичен „ум“ презира човешката „фантазия“ и смята, че най-важното в живота е „мпиричното“ и „прозаичното“. Те изтласкаха от живота съвестта, защото нейните животелни призови и укори абсолютно не се вписваха в контекста на хладнокръвните сметки и деловите планове. И зад всичко това, заедно със закорвялото себелобие и самомнение, се криеха един фалшив срам и фалшив страх: хората се страхуват да не би да останат бедни и неизвестни, страхуват се да не бъдат набедени, че се занимават с детинщини, че са несериозни и смешни... Така гладното самочувствие, тщеславието и честолюбиеето се сливат с плахостта пред „обществено мнение“...

Този фалшив срам ще

Иван ИЛИЕВ

бъде преодолян и отстранен чрез големите лишения и страдания на нашата епоха. Тъй като страданието е истинска и мощна реалност, то приобщава човек към битието до такава степен, че хората се научават да бъдат, а не да изглеждат, и тяхното тщеславно желание „да станат известни“ и „да се прославят“ минава на заден план. Но това означава също, че на съвременния човек му предстои още да се мъчи и да търпи, и може би - да изтърпи още непознати нему форми на гнет и унижение - дотогава, докато не отпадне всичко привидно, условно и мъртво и докато не бликне навън изворът на вътрешната реалност и творческата сила. Човекът трябва отново да зажадува истинската реалност - субстанцията на всяко битие и всеки живот. Тогава в него ще оживее и ще се отвори сърцето; тогава той свободно и решително ще се отдаде на сърдечното съзерцание; така той ще си върне Бога, ще се примири със съвестта си и ще започне да създава нова култура като намираща нова вяра в Христа, създава нова наука, изгражда ново изкуство, формулира ново право и въдворява нова, съв-

сем не социалистическа социална система...

Невъзможно е нито да бъде предвидено, нито да бъде предсказано кога именно ще започне това духовно обновление и кога ще настъпи часът на творческия пробив и постижения. Негови отделни носители и реализатори са живели през всички епохи и сега също вършат своята работа. Във всеки случай ние вече трябва да търсим точната диагноза на съвременната духовна криза и да набелязваме верните пътища, които водят към духовно обновление.

Особено призвана за това е философията - като любов към мъдростта, като потребност от божествени съдържания, като най-отговорно изследване, като воля за постигане на очевидното във въпросите, които са в най-висша степен и пределно важни. И философите на нашата епоха ще постъпят правилно, ако забравят своите субективно-произволни „конструкции“ и разните „гносеологични“ и „диалектически“ комбинации и отдадат своите сили на предметното съзерцание.

Тогава те преди всичко ще видят и ще посочат духовните рани на съвременната култура - от загубата на свещеното в целия човешки живот до изследването на онези бездни, в които се заражда световното зло.

След това ще им се наложи да поставят диагнозата на нашата културна криза и да покажат доколко съвременното човечество надценява чувствения живот и чувствения насладения, как то създава безсърдечна култура и се потапя в хаоса на духовното закънемие.

Набелязвайки пътищата за духовно обновление, те трябва да се заемат преди всичко с въ-

просите на възпитанието, за да посочат неговите най-важни, забравени и занемарени през нашата епоха задачи: трябва да се разбужда духовността в инстинкта на децата, да бъдат причувани към чувство за отговорност, да бъде укрепвана в хората предметната сила на съжденията и волята им за духовна цялост в живота.

Трябва точно да бъде оценено бремето на земното съществуване, което носим през целия си живот, и да бъдат намерени естествени и справедливи начини за социалното му облекчаване.

От особена важност е да бъде разбрана и обяснена на хората същността на творческия живот. Това е огромна задача за поколенията, които идват след нас. Структурата на творческия акт, който съзидва културата, трябва да бъде разбрана в дълбочина и обновения в самата ѝ тази дълбочина, и при това - във всички области и във всички видове духовно призвание.

И за да бъдат решени всички тези задачи, хората трябва да си осигурят достъп до първоначалните основи на духа и на живота. Човекът на бъдещата култура трябва отново да обикне духовната свобода, да се отдаде на живата сърдечна доброта, да отгледа в себе си едно скъпоценно смирение като извор на истинска сила, да се преклони пред тайната на Божие то мироздание, да укрепне в себе си силата на сърдечното съзерцание, да се научи на радостта на благодарнието и да възстанови в себе си истинската религиозност.

И това, което той ще излъчва тогава към света, ще освети неговия личен живот и ще поведе неговата култура по пътищата на истинното християнство.

Предговор към книгата «Пътят към очевидността»
Превод: Иванка Хиндалова-Шерстюк

и утвърждаването на българската култура и национална идентичност.

Честит Юбилей отново, г-жо Огнянова!

Здраве, енергия и удовлстворение Ви желаят всички Ваши многобройни приятели, колеги и читатели, от всички кътчета на България и извън нейните граници, съхранили дълбоко своята признателност за колосалния Ви творчески принос в запазването на българските традиции, душевност и култура!

Вие сте истински и здрав стожер на българския Дух!

3.08.2018г.

От стр. 1

Или просто е лъгал. Така в началото на 2004 г. се появи и последната книга на американския икономист. Нейното заглавие е много интересно: "Икономика на невинната измама". В нея той разкрива лъжите на официалната "икономическа наука". Тази книга е преведена и публикувана на руски език.

Има друга книга на руски език с много характерно заглавие "Зад кулисите на формирането на икономически теории. От теория към корупция" (Санкт Петербург, 2000). Авторите са трима: Мейсън Гафни, Фред Харисън и Галина Титова. Първият от тях е американец, професор в Калифорнийския университет вторият - англичанин, директор на Центъра за изследване на поземелната политика (Лондон); третият е

"МОН ПЕЛЕРИН" - ТАЙНИЯТ ИНКУБАТОР

наша сънародничка, експерт по екологична икономика. И всички тези задачи, хората трябва да си осигурят достъп до първоначалните основи на духа и на живота. Човекът на бъдещата култура трябва отново да обикне духовната свобода, да се отдаде на живата сърдечна доброта, да отгледа в себе си едно скъпоценно смирение като извор на истинска сила, да се преклони пред тайната на Божие то мироздание, да укрепне в себе си силата на сърдечното съзерцание, да се научи на радостта на благодарнието и да възстанови в себе си истинската религиозност.

И посоченият, и много други автори ни водят до заключението, че под прикритието на "икономическа наука" се създава идеология, която се изписва от "стопаните на парите", за да могат ефективно да управляват човечеството и в крайна сметка да станат "господари на света". Тази лъженаука няма нищо общо с икономика, което на гръцки означава "строителство на дом". Така наречената "икономическа наука" е насочена обратно - към разрушаване. Към унищожаване на човека и разрушаване на икономическото здание, създадено от предишните поколения хора.

Бонус, който не съществува

Прекътът "Икономическа наука" е мултидисциплинарен и многопластов. Важен елемент от тази конструкция е споменатият по-горе по горе институт за Нобелова награда с икономика. Самият той вече е измама. Знаем, че Нобеловите награди са създадени от шведския учен, предприемач и филантроп Алфред Нобел. Това се случва през 1895 г., когато Нобел написва своето завещание. То предвижда по-голямата част от неговото състояние, около 31 милиона шведски марки, да се разходва за награди за постижения в пет сфери на човешката дейност: физика, химия, медицина, литература и дейности за укрепване на мира. Няма намек за икономика и икономическа наука.

И ето че през 1968 г. една новина обикаля света: в Швеция се утвърждава Нобеловата награда по икономика (икономическа наука). Инициатор на наградата става Централната банка на Швеция. Така тя решава да отбележи 300-годишнината на своето съществуване. Тази награда в областта на икономическата наука става най-престижната в света. Тази година се отбелязва половин век от съществуването на Нобелова награда по икономика. Наградата за първи път е връчена през 1969 г. Първите лауреати са норвежкият икономист Рагнар Фриш и холандският икономист Ян Тинберген. Основанието за присъждане наградата формулира така: "За създаване и прилагане на динамични модели за анализ на икономически процеси". Днес се наброяват вече 73 лауреати на тази награда. Последен е американски-

и този въпрос, стигнах до извода, че те биват подготвяни внимателно за това „изстрелване“. Подготвят се морално, духовно, психологически, интелектуално. Естествено, след предварителен подбор. Подборът започва от студентската скамейка. За доказателство ще разкажа за един такъв инкубатор на „икономически гении“.

Официалното наименование на този „инкубатор“ е Обществено „Мон Пелерин“ (The Mont Pelerin Society) - международна организация, която според официалния си уеб сайт е основана от 36 учени на 10 април 1947 г. на конференция, проведена под ръководството на известния австрийски икономист Фридрих фон Хайек. Дружеството е кръстено на градчето Мон Пелерин (Планината на пилигрима) в Швейцария, където е проведена конференцията. Сред основателите са Морис

На първо място, това е самият баща-основател на Обществото Фридрих А. фон Хайек (1974 г.). Следващи лауреати стават: Милтън Фридман, Джордж Стигълър, Морис Алай, Джеймс М. Бюканън, Роналд Коуз, Гари С. Бекър и Върнън Смит. Така четири десети "икономически нобелисти" е птичка излюпена в гнездото „Мон Пелерин“.

Масонска икономика

Деструктивните идеи на билетата-нобелисти се мултиплицират от световните СМИ, контролирани от "стопаните на парите". Каква е цената на един Милтън Фридман, който става основоположник на съвременната монетаристична школа? Идете на Фридман се оказват много подходящи за оправдаване превръщането на реалната икономика във финансова (разбирай: за съниване на реалната икономика и подмянето и с виртуални

номистите от Запада да поддържат моделите, които този фонд периодично предлага. Неговите изключителни популяризатори са Фон Хайек и Милтън Фридман.

До момента "Мон Пелерин" има около 500 членове. Срещите се провеждат на всеки две години, всеки път в нова страна. И в тайна среда, по-тайна от срещите на Билдербергския клуб. От създаването на обществото се сменят тридесет негови президенти. От 2016 г. начело на "Мон Пелерин" е американецът Питър Бьотке (Peter Boettke). Той бе избран за този пост на последната среща на обществото в Маями (Флорида). Тази година ще се състои още нова смяна на президента (не е известно нищо за мястото и времето на поредната среща на Обществото).

„Мон Пелерин“ в Русия

Заслужава да се отбележи, че обществото "Мон Пелерин" съз-

дава в Обединеното кралство под егидата си „Институт за икономически проблеми“ (ИИП), който активно подготвя "икономически кадри" за различни страни. В периода 1983-1985 год. през ИИП са преминали такива "герои на перестройката" в страната ни като Анатолий Чубаис, Егор Гайдар, Владимир Потанин, Владимир Мау, Евгений Ясин, Пьотър Авен, Александър Шохин, Борис Фьодоров, Константин Кагаловски и др. Всички те се оказват на ключови постове във властта и бизнеса по време на трагичните за Русия събития в началото на 90-те години. Някои от тях все още заемат важни позиции.

Искам да привлеча особено внимание върху "пилето" Егор Гайдар, излетало от "гнездото" „Мон Пелерин“. В статията, озаглавена "Отрова за Русия", чете: "... плановите на правителството на Гайдар бяха изготвени предварително благодарение на дългогодишна подготовка. От чуждестранни спонсори на този процес най-известен беше покойният лорд Раулф Харис, директор на ИИП."

Трябва да се отбележи, че най-малко две руски "пилета" от инкубатора "Мон Пелерин" претендират за ролята "икономически мъдрец" в Русия. Имам предвид Евгений Ясин и Владимир Мау. Първият от тях е научен ръководител на Висшата школа по икономика (ВШИ). Вторият е ректор на Руската академия за народно стопанство и държавна администрация (РАНСИДА) към президента на Руската федерация.

На стр. 10

От стр. 7

Както тя споделя, проучването ѝ е на база 137 книги и студии от целия балкански печат - от богослужебните книги и приписките от XIV век до днес, и подчертава в едно свое интервю пред Кирил Момчилов: „Само в 53-ия том на Сборника за народни умотворения има 642 епителски песни и 211 предания в проза за него. Повече от 400 местности из цяла България носят името му. В Ловешкото село Ъглен има Маркови коловози и Маркова нещера! В желанието си да не повехне славата на Крали Марко, народът ни е дал наименованията на местности и гра-

ЛЕГЕНДА, ИКОНА И СТОЖЕР...

дища. Първоначално са го възпели българите непосредствени свидетели на героичната му, а сетне и българите от другите краища. Тези факти не ви ли говорят, че Крали Марко е българин? С моят книга искам да разсея твърденията на поета Стефан Цанев и проф. Кирил Топалов, че не е имало такъв човек, че не бил българин, а сърбин."

Да благодарим на Бога, че тази книга, плод на многогодишните и задълбочени изследвания на Елена Огнянова за легендарния герой от бъл-

гарския епос Крали Марко, вече е под печат и че съвсем наскоро ще имаме в ръцете си това безценното проучване. Една книга не само за легендарен, но и за действителен български герой, останал жив в българската историческа памет и написана с огромна любов и чувство за отговорност! Но такава е съдбата на българските национални герои след смъртта им: или ги крадът и присвояват наши съседни като ги обявяват за свои с цел себевеличие или потъват в забвение!! Примери много!

Затова толкова по-ценен и нужен е трудът на българските изследователи и творци като г-жа Елена Огнянова, които се борят за историческата истината и истинското българско достойнство!

Затова, макар и доста закъсняло, дойде и правителственото признание. Тази година в навечерието на 24 май на Елена Огнянова тази наша жива легенда и икона на българското фолклорознание бе присъден почетния знак „Златен век“ - звезда и грамота за значим принос в развитието

Толкова ли е нереална американската следвоенна доктрина срещу Съветския съюз?

Събитията, които се случваха и се случват в последните десетилетия по света, в Русия, още веднъж ни карат да се обърнем към съдържанието на т.нар. „План Дълес“, който се нарича и „най-тиражираната руска медийна дезинформация след 2000г., насочена към създаването на негативно отношение към САЩ“.

Наистина, достоверността на „плана“ вече много години предизвиква в Русия ожесточени спорове. Много от хората имат мнението, че това е откровен фалшификат, защото досега няма никакви потвърждаващи документи,

няма дори английски вариант на този „план“. Има обаче хора, които смятат, че той съществува.

Аз не искам и нямам за цел да се опитвам за пореден път да „докопвам“ истината – наистина ли съществува подобен „план“, или това е умна дезинформация, фалшифика. По-важното е, че „План Дълес“ със завидно упорство и пунктуалност се изпълнява!! И пряко потвърждение за това са случващите се в Русия и около нея през последните десетилетия процеси, които просто се преповтарят в отделните положения и етапи на този „План Дълес“.

И така, нека хвърлим око на отделните цитатите на „Плана“, чийто текст можем да намерим в медиите и световната мрежа.

1. „...Ние ще хвърлим всичко, с което разполагаме, цялото злато, цялата материална мощ в затъпяването и оглушаването на хората...“

Започвайки от следвоенния период, САЩ активно и открито мамят, оглушават и водят за нос целия свят. Ще припомним най-известното:

„Съревнованието“ със СССР за първенството в космоса принуждава САЩ да осъществяват „хеливуудската постановка и снимките“ на полетите на

американските астронавти до Луната.

Режисирани предлози за начало на войните във Виетнам, в Ирак, в Либия и военните действия, довели до разгрома на Югославия.

Стратегическата отбранителна инициатива (СОИ), по-известна под наименованието „Звездни войни“, обявена от президента на САЩ Роналд Рейгън на 23 март 1983 г. за дългосрочна програма, всъщност се оказва обикновена лъжа, имаща за цел да развали икономиката на, въвлечените в надпреварата на въоръженията СССР.

Събитията от 11 септември – бяха обаче връхът на

безумието и цинизма на САЩ, когато за да обосноват своите уж „национални интереси в Близкия изток“ специалните служби на САЩ режисираха и осъществиха терористичен акт на своя собствена територия и погубиха почти 3000 свои съграждани.

Мащабната „постановка“ с допинговия скандал около Русия и руските спортисти. „Цветните революции“! За тях дори не трябва да говорим, защото те се превърнаха в основен инструмент в „демократизацията по американски“ на някои народи.

Целенасочено използване на огромния ресурс на интернет и социалните мрежи.

ПЛАНЪТ

Албън Дълес - 5-ят директор на ЦРУ (1953-1961). Нему се приписва създаването на нарочен план за оглушаването на хората от социалистическия свят и спец операции за разбиването на СССР и социалистическия лагер.

гия в нашата страна и признава само „идеологическото многообразие“.

През 90-те години Русия бе залята с вълна от проповедници от всевъзможен вид и степени, които зомбираха и извращаваха нашите в този период все още наивни съграждани.

Многочислени и действащи безпрепятствено до неотдавна по цяла Русия различни НПО, телевизионни и радиоканали от типа на „Дождь“, на „Ехото на Москва“;

Упоритите опити да се размие култът към семейството и семейните ценности в съзнанието на хората. В Русия с променлив успех протича борбата с ювеналцината;

Мащабната поддръжка на западните ЛГБТ-движения и

ДЪЛЕС

стремят да бъдат достигнат промени в законодателството, целящи осигуряването на правата на извращаващите – били те гейове, бисексуални, лесбийки и трансвестити;

Естественят стремеж на човека към знания бе сменен със „знанието да се спечелят умения“, при това без значенията на начина по който се придобиват. Култът към парите вече плътно седи в съзнанието на подрастващото поколение.

Доскоро нашите деца се обучаваха по „соросовски“ учебници, написани от бездарци – грантоеди, от необмислено внедрени матури, които убиваха в зародиш развитието на логическата мисъл при учениците.

След като до скоро се твърдеше, че училищата не може да се занимават с възпитанието на подрастващото поколение, сега вече училищата трябва да предоставят т.нар. „образователни услуги“. Да припомним някои от съжденията и мислите (за частие) на бившите, вече, министри на образованието на Русия: „Не трябва да се гот-

вят разработчици на технологии, а специалисти, които могат да се адаптират към взаимстването на технологиите“ (Д. Ливанов). „Недостатък на светската система на образованието бе опита да формира човека-творец. Днес задачата се заключава в това, да се отгледа квалифициран потребител, способен квалифицирано да използва резултатите от творчеството на другите“ (А. Фурсенко.)

Ето какви дейци формираща нашето образование, и загробаха светската система на образование, която и досега е всепризната за най-добрата в света!

3. „От литературата и изкуството ние... ще изтържем тяхната социална същност, ще отучим художниците да се занимават с изображение... Литературата, театрите, киното – всичко ще изобразяват и прославят най-ниските човешки чувства... Ще поемем хора в детска, в юношеска възраст. И главно ударение ще бъде поставено на младежта – ще я разлагаме и развраща-

ваме. Ще направим от нея цинични, празни хора и космополити...“

Холивуд в отсъствието на реални герои създава и внедрява в човешкото съзнание измислени, фалшиви герои, култ към парите, към богатствата. Утвърждава героите в киното, които стават насилници, бандити, грабителни, убийци. Така, че зрителят да започне да им подражава, да им съчувства, да ги поддържа. Филми за зомбита, филми за апокалипсиса, филми за пошлии и евтини комедии – това са цели категории, вече направения в киноиндустрията, и те съществуват по свои закони, със свои шапми и подменят такива до неотдавна незабравими понятия като добро и зло, любов и ненавист.

В плана обещаваха „... да прославят най-ниските човешки чувства, да вътъпяват в човешкото съзнание култа към секса, насилието садизма, предрателството... и явно вече са го постигнали. Ето няколко примера: „Непотопяемият“, „Бие Брадър“ е излъчван в най-рейтинговото време на телевизията, в него се демонстрира едно безкрайно ровене в кирливи ризи. А. Малахов и „последователите му“ „Художникът“ Павленский,

пънк-групата „Луци Райт“; галеристът-провокатор М. Гелман. Театралните постановки тип „Пластелин“ на Серебряников и пр. и пр.

4. „... ние ще... насърчаваме тиранията на чиновниците, покорните, безпринципността... Бюрократизмът и бюрократизацията ще бъдат въздигани до догма. Честността и почтеността ще осмиваме, защото няма да бъдат необходими никому, ще ги превърнем в отживелица от миналото...“

Е, какво бих могъл да кажа след всичко това – този раздел на „плана“, ако не е напълно и до край изпълнен, е съвсем близо до своето изпълнение!

Колкото и да е тъжно, но нашите законодатели и правителство те продължават със завидна упоритост да произвеждат безкрайни циркуляри, решения, промени и допълнения в съществуващите наредби, стандарти и норми на строителството и пр. Да бъде организиран постоянен мониторинг на тяхното спазване и изпълнение, с необходимост и се създават множество комисии, комитети и съвети. И като резултат имаме ненормален режим на работа – и на предприятия, и на организации – една потискана от безкрайна отчужденост и отговорност действителност.

5. „... И само малцина, ще се досещат какво се случва. Но тях ние ще ги поставим в безполезно положение, ще ги превърнем в посмешище, ще намерим начин да ги обавим за изгнаници от обществото...“

И ето как световната мрежа, васалните и купени медии се оказват изпреварващи в своята злост срещу Русия. Пример за това са неоснователните обвинения на Русия по т.нар. „Случая Скрипал“. Преди него бе – холяндския „Боине“, свален над Украйна; агресията на Грузия срещу Южна Осетия, украинските майдани, кримският референдум и законото за връщане на Крим в Русия, агресията срещу Либия и Ирак. Нека си спомним как всичко това беше представено от западните и някои от нашите либерални медии.

Така, че нима дотолкова е нереален т.нар. „План Дълес“.

Превод Габриела Михайлова

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-ин Нико СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р инт. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков
АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинали по
стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират
и не се връщат.
Броят е приключен редакционно
на 08.09. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда
и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

"МОН ПЕЛЕРИН" ...

От стр. 9

И двамата са професори, доктори на икономическите науки. За нобелови лауреати по икономика са още далече, но в Русия (благодарение на усилията на западните и местните медии) имат висок рейтинг. Те бяха издигнати още през 90-те години на влиятелни позиции в системата на икономическото образование (разбирай: развращаване на младежите с идеите на икономическия либерализъм). Тези двама „модерни“ са проводниците на тази неолиберална икономическа политика, която от гледна точка на задкулисните покровители на обществото „Мон Пелерин“ представлява „най-висша ценност“, но всъщност предостоя вече три десетилетия възможността за разграждане на нашата държава.

Някои членове на „Мон Пелерин“, узнавайки истинските и цели, напускат организацията. И не всички мълчат. Един от тези „дисидентни“ е добре известният американски икономист Пол Робъртс, който някога е бил съветник на американския министър на финансите и един от авторите на икономическата политика, наречена „рейгъноми-

ка“. Ето част от обяснението му за това решение: „Достигнах до заключението, че Обществото „Мон Пелерин“ вече не е защитник на свободата, а вместо това се е превърнало в поредния инструмент за американската хегемония, който спомага за обкръжаване на Русия с американски военни бази и марionетни правителства в името на „подкрепа на демокрацията“. През цялото време, прекарано от мене като член на Обществото, последното нито един път не си позволи критика на администрацията на Буш за нарушаване на гражданските свободи в САЩ, за пренебрегване на американската конституция и международните закони...“

По този повод ми идват на ум следните думи от Евангелието: „Не може здраво дърво да дава лоши плодове, както и лошо дърво да дава добри плодове“ (от Матей 7:18). Очевидно е, че обществото „Мон Пелерин“ е „лошо дърво“. Следователно нобелови лауреати по икономика, които излизат от този инкубатор, са „лоши плодове“. Те са подобни на отровните плодове, които първите хора откъснали от дървото на познанието за добро и зло и ... се отровили.

Международен турнир по шахмат „Нова Зора“

На 1-ви Септември 2018 в хотел Балкан на гр. Плевен се проведе 4-ия открит турнир по ускорен шахмат, организиран от партия „Нова Зора“. Участие взеха 27 шахматисти от България, Италия и Азербайджан. Сред участниците се открояваха имената на 3-кратната шампионка за жени международна майсторка Елица Раева от ШК „Пристис“ Русе и европейския шампион за страни от ЕС до 14 г. – плевенчанинът Валентин Митев. След 7 кръга сражения по черно-бели квадратни победител стана 22-годишният състезател на ШК „Михаил Тал“ Червен Бряг – Ди-

митър Дюлгеров с 6 т.. Вицешампион стана 14-годишния Митев с 5,5 т.. 3-ти също с 5,5 т. се класира Мариан Дочев от Ловеч. Победителите получиха парични премии, купи и грамоти. Грамоти и парични премии получиха още: за деца до 10 г. – Радосвет Димитров от ШК „Пристис“ Русе; за деца до 12 г. – Станислав Ботев от ШК „Пристис“ Русе, за деца до 14 г. – Денислав Гаджев от ШК „Ан Пасан“ София; титлата „сеньор“ бе присъдена на Петър Цаков от АЕЦ Козлодуй. За състезатели с коефициент 2000 ЕЛО – Асаф Курбанов от гр. Баку.

ЗОРА

От стр. 12

Можем ли да сложим таван на субсидиите? Има сили и пари да възстановим „Напоителни системи“, да преразпределим средствата към плодове, зеленчуци, мляко и месо, а не към 10-те големи в България, които гледат само жито.

Здравеопазването е в катастрофа

- все повече пари, все по-лошо качество. И тук имаме своето предложение към вас – държавните и общинските болници да не са търговски дружества, а лечебни заведения, ако искат да ползват парите от НЗОК. Не можем да вървим срещу модерната икономика и срещу Конституцията, нека да има частни болници, но ако искат да лекуват и да ползват пари от Здравната каса, да станат лечебни заведения. Ако искат да останат търговски дружества, които работят за печалба, нека намерят механизъм богатите хора в България да си доплащат, за да се лекуват там.

Не може да се живее с 200 лв. пенсия

Ето ви тези за разговор и теми за съгласие. Можем да развиваме такава, различна България, обаче при някои условия. Очевидно е, че корупцията и кражбите, че този модел на прехода, на обвързаност на политиките и бизнес, на пари и власт, пречи на другото развитие на България. Как да преодолеем това? Очевидно е, че в това мнозинство няма да стане и в тази зала няма да стане. Искаме този разговор с хората, с народа, защото корупцията и кражбите, уважаеми българи, са заложени в законите. Мнозинството сложни кражбите в законите, направи ги законната дейност и следователно няма да има наказания за тях. Те искат да опростят 58 млн. лв. на Домусчиев със закон и кой щеше

ИДВАМЕ ПРИ ВАС!

ционалната сигурност. Нека да поговорим - можем ли да въведем семейно доходно облагане за младите, които имат деца, да плащат по-малко данъци? Можем ли да намалим ДДС на бебешките стоки, за да подпомогнем младите семейства? Можем ли на младите, когато взимат ново жилище, да отпуснем кредит при облекчени условия? Докога ще дискутираме преизчисляване на пенсиите?

Разпускане на парламента и предсрочни избори

Скъпи българи, Ние не казваме, че сме най-умните, че сме измислили най-добрия модел за бъдещето на България. Ние ви даваме идеи, много от тях разработихме заедно с вас. Благодарим ви за това. Тръгваме към вас. Не искаме гласовете ви за БСП, имаме нужда от националната ви енергия, от българщината ви, от грижата ви - за семейство, за род, за отечество, за бъдещето на децата ни. Идваме при вас, защото молим всеки разумен българин да даде своя принос - кой с каквото може, да промени системата и модела. Смяна на един с друг министър, на една управляваща партия с друга не е достатъчно вече, ако

да ги хване след това? Те искаха автомобилна кама, която да даде на техен приблизителен правото да лицензира автомобилния транспорт в България, от ново със закон, и кой щеше да бъде наказан за това?

Ето защо тази зала, този парламент и това мнозинство не могат да решат тези промени. Те са изчерпали своята функция. Искаме оставката на това правителство, край на тази агония,

моделът и системата останат същите.

Знаем, че няма да е лесно, че няма да е бързо, че ще има голяма съпротива, но имаме нужда от смелост на идеите, неподкупност на хората и последователност в действията. Ето защо нашата парламентарна група реши 20 души ще останат в зала и ще отстояват позициите на „БСП за България“. Останалите идваме при вас, излизаме отук и идваме при вас с нашето предложение, с нашата молба, с нашата готовност да ви чуем. Може да сте по-умни, може да сте по-добри, но важно е да сте българи.

Аз съм председател на „БСП за България“, но ви говоря като българка. Наистина, без единение около национална кауза и доктрина, около решение за слагане край на този преход нищо няма да се промени. Ето защо, скъпи сънародници, отворени към вашите идеи, ум, емоции, труд, протягаме ръка за бъдещ модел на управление на България, който поставя различни ценности в своята основа - справедливост, солидарност, равни възможности, по-добър живот за вас, национален суверенитет и българщина.

ИДВАМЕ ПРИ ВАС!

Слово на Корнелия Нинова, председател на ПГ "БСП за България", произнесено при откриването на новата парламентарна сесия на Народното събрание - 4 септември т.г.

Протягаме ръка за бъдещ модел на управление на България, който поставя различни ценности.

Започваме тази сесия с едно сериозно обществено напрежение, с криза в правителството и нестабилност в управляващото мнозинство. В последния месец се случиха две събития и една трагедия, които казват всичко не само за последните

алицията ГЕРБ от снощи също реагира и в следващите дни ще сме свидетели на

битката Цветанов - Борисов

Подадени оставки от премиера Борисов се оспорват от г-н Цветанов. За какво говори всичко това - за абсолютна нестабилност при управляващите и несигурност в страната. Най-тежката реакция е отговорът - диктатура.

ден интерес, а всъщност за личния свой. Можем ли да организираме националната енергия, за да сложим край на този модел, в който всички имаме принос. Това е нашето обръщение към вас, народе, и конкретно ви предлагаме разговор дали можем да променим системата по следния начин.

Първо, да кажем, че държавата няма да бяга от онези сектори, които гарантират нацио-

месеци, а за последните 29 години. Срина се Търговският регистър и блокира целия икономически живот в страната, а държавните институции бяха абсолютно безпомощни да реагират. 250 хил. души, които правителството е задължило да се застраховат с "Гражданска отговорност", бяха измамени от застраховател, който правителството е лицензирило, и държавата остана безучастна. 17 невинни души загинаха заради корупция и кражби, които вече убиват физически. Чуждестранните инвестиции са се сринали 10 пъти, цените тръгват нагоре, а от 1 октомври 2018 г. се очаква и ново увеличение на цената на газа, а оттам - и на всички стоки. Какво казват всички тези факти - корупцията и кражбите, връзките на властта с бизнеса доведоха до физическа смърт. Държавните институции са блокирани, държавата абдикира от грижата за своите граждани и задължението си да ги защитава в случай на фалити. Управляващите реагираха, като се хванаха за гушите, но не в спор за родолюбието, а в спор за постове и парите. Главната партия в ко-

Г-н Валери Симеонов, които са маргинални групи, които искат смяната на правителството, майките с увреждания ли са маргинали или се борят за живота на децата си? Г-н Каракачанов, кои са тези, които искат кръв - 10-те деца от хора на БНР, които протестират пред МС ли? Г-н Борисов, къде са спящите клетките? "Спящи клетки" се казва за терористи, за ИДИЛ. Баба Дора е спяща клетка терористка или жена, която се бори за правото да работи, да гледа животни, за труд и да си изкарва хляба? Това е реакцията на диктатурата - всеки, който е недоволен, е или спяща клетка, или маргинален, защото народът стана и каза мнението си, а то е, че повече така не може.

Вчера медиите нарекоха ситуацията "Цирк във властта". Това не е цирк, а разпад на държавността и агония на народа. И винаги има алтернатива, уважаеми българи. Има нужда от идеи и ние днес се обръщаме към вас, за да ви ги предложим, но не идеи, които променят този или онзи закон, а идеи за

промяна на системата на 29-годишно управление

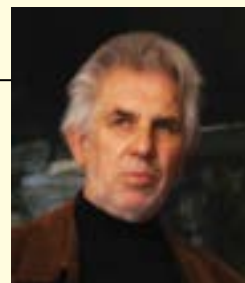
на България, на власт и пари, на леви и десни, които се събираха уж за общия наро-

налната ни сигурност, здравето и образованието на нацията. Можем ли да кажем, че няма да приватизираме и даваме на концесии българските железници, "Български пощи", Българския енергиен холдинг? Заедно с много от вас, учени и специалисти, направихме преглед и анализ каква икономика трябва да развива България, за да имаме собствена икономика и производство. Предлагаме ви този анализ. България с ресурси и кадри да развива електротехника, електроника, информационни и комуникационни технологии, земеделие и хранително-вкусова промишленост, фармацевтика и химическа промишленост. Можем ли да заложим държавна грижа, без да нарушаваме правилата на пазарната икономика в тези сектори?

Заедно с бизнеса обсъждахме от какви кадри има нужда тази икономика, за да съществува и да се развива, благодарим. Грешна е тезата, че ще си внесем кадри. Истинската, държавническата позиция е да си отгледаме кадри, имаме и този анализ - България има нужда от 125 машинни инженери, 125 химически инженери и т.н. Питаме ви, може ли държавата да заложат тези специалности в българските училища, да

МАКЕДОНСКО ХОРО

Борислав ВЛАДИКОВ

На Христо Ганов

*Стъпка до стъпка. Мъка връз мъка.
Рана във рана... Комитско хоро.
Песни се пеят - сърцата се пукат.
Злото не свършва, а няма добро.*

*Свирят ли гайди - плачат кавали.
Струните Струма и Вардар звънят.
Тъпани думкат, думкат и жаят,
майките роби, когато родят.*

*Де, гиди море, Голотнице наша,
Кръстът е тежък. Гробът - висок.
Пълна с отрова е звездната чаша.
Има ли нейде живот по-жесток?*

*Майчице мила, кого да прокълна?
Теб или мене си? Кой ни събра
в тази земя, разделена от мълнии?
Ой, разтури се Шар планина.*

*Рамо до рамо - мъже и невести.
Рамо до рамо - отбор планини.
Плаче Галичица с Охрид и Преспа.
Жали Беласица слепите дни.*

*Гоце земята страдална кръстосва
като единствено праведен бог
Не със дванайсет - с хиляда апостоли
правдата прави илнденски скок.*

*Право в небето - на Крушево в рая.
Сетне отново във ада и пак
тежко хоро. И така до безкрая -
мъка връз мъка! Юнак над юнак...*

плаща стипендии, да се грижи за тези деца и когато завършат, да бъдат задължени да работят определено време в България? Имаме нашата визия, предложение към вас, за земеделие.

Докога 10 фамилии в България ще държат земеделската земя и тя ще се използва за инвестиции, а не за отглеждане на храна?

На стр. 11

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. "Пиротска" 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес **София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване**

